UT MUSIKK

TARJEI NORDENG

ANDRE NYHETER

LADY SOVERREIGN
PUBLIC WARNING
(UNIVERSAL)

Britiske Lady Sovereign er signa hos Jay Z, og fremstår som et duggfriskt innslag i Def Jam stallen. Hun skiller seg ut fra sine amerikanske kolleger, og blander gjerne inn litt punk og ska. Hun er stor i kjeften og har en flow som kan minne om Eminem. Dette er den sprekeste hip hop plata på lenge.

BJØRN BERGE
I`M THE ANTIPOP
BLUE MOOD RECORDS

Bluesbøffelen fra Haugesund er tilbake med en ny ladning testosteronfylt akustisk bluesrock. Utstyrt kun med kassegitar og coverlåter er han antitesen til Hallelujah-kameratene, når han tolker Red Hot Chillipeppers, Led Zeppelin, Primus og fler. Det er mye trøkk i enmannsorkesteret Berge, men han blir litt i overkant brautende i lengden.

ERIC ANDERSEN
BLUE RAIN
BLUE MOOD RECORDS

63-årige Andersen er en legende og en glimrende representant for sekstitallsgenerasjonens singer/songwritere. Her er han live med norsk band, og Vidar Busk dukker opp som gjestegitarist. Nedpå, minimalistisk og stemningsfullt er stikkord, og på programmet står egne låter pluss en flott versjon av Fred Neils *Other Side of This Life*.

LUKAS KASHA
ANIMATED PEOPLES REPUBLIC
DIVISION RECORDS

DETTE ER ET AV DE NYE NORSKE BANDENE SOM DET HAR BLITT KNYTTET STORE FORVENTNINGER TIL. I høst kom singelen *Love Abuse*, og fikk høy rotasjon på flere radiostasjoner. Allerede da gikk det klart fram at dette var et band med store ambisjoner, som var i stand til å lage fengende poprock. Det låter veldig proft og velspilt. Lydbildet er stort, klangfullt og detaljrikt. Minuset er at de ennå mangler litt på låtskriversiden. Over et helt album klarer de ikke å holde nivået oppe hele veien. Lukas Kasha har hentet mye av estetikken fra både 80-talls post punk og new romantics. De har også en forkjærlighet for litt svevende og pompøse melodiføringer, som kan gi assosiasjoner til A-Ha og Depeche Mode. Deres drivende rytmikk kan også minne om nyere band som Franz Ferdinand og The Killers. Selv om at plata blir litt kjedelig og monoton i lengden, så fins det flere go`-biter her. Både *Love Abuse, I Won't Lay Down, People Roam the Streets* og *Office Walls* er flotte låter.

Fakta :

- De vant bandkonkurransen Fight Club i fjor
- Har vært Ukas Urørt 2 ganger på Petre
- Spiller på Sinus lørdag 24. februar

anm.

Shining
Grindstone
(Rune Grammofon)

Dette er den tøffeste plata jeg har hørt på veldig lenge. De har hatt utskiftninger i rekka siden forrige plate, men det er fortsatt multi-instrumentalist Jørgen Munkeby (ex Jaga Jazzist) som leder an dette grensesprengende bandet. Hvem sa at de flinkeste i klassen ikke også kunne være de tøffeste? Her fins både thrash metal riffing, ala Slayer, kompleks prog i gata til Mars Volta og King Crimson, Clockwork Orange-aktige stemninger og jazzeriutbrudd i Ornette Colemans ånd. Dette må være Mike Pattons våte drøm – det eklektiske mesterverket han ennå har fått til. Nok sagt, sjekk den ut!

For fans av:
Mars Volta – *Amputechture*

Fall Out Boy
Infinity on High
(Universal)

Dette er deres fjerde album, og de har solgt i bøtter og spann i USA. I likhet med band som Panic! at the Disco lager de glatt pop-punk med selvmedlidende tekster som er myntet på fjortismarkedet. De er ennå nokså ukjent i Norge, og det håper jeg at de fortsatt kan forbli. Dette er blodfattig, masete og tannløs emo-sutring. Det hele fremstår som kynisk, patetisk og kalkulert, og smertegrensa er definitivt nådd når de fletter inn refrenget fra Cohens Hallelujah på *Hum Hallelujah*. My Chemical Romance klarte å friske opp sjangeren med en dæsj glam-rock og en sprek produksjon. Fall Out Boy høres derimot ut som en kjip pønkvariant av Maroon 5. Slik Warrant gjorde for heavyen og Creed for grønsjen, har Fall Out Boy her satt spikeren i kista for emo-rocken. Aldri så galt at det ikke er godt for noe.

For fans av:
Panic! At the Disco – *A Fever You Can`t Sweat Out*

NÆRING|NU KOMMER!
NORDLAND|NU KOMMER!